

פעמוני גאולה: גאולה כהן ליד משה שמיר (באמצע) ויובל נאמן (מימין) בכנס-הייסוד של תנועת-התחיה

ריה את תורת ז'בוטינסקי לפי צורכיכם, תוך יצירת ז'בוטינסקי חדש, על פי רמותם וצלמם.

הלהבה הבוערת בעצמותיה אינה מאפשרת לגאולה כהן להיות סובלנית, גם כשהיתה רוצה להיות כזאת. היא עמדה בראש המערכה לחיסול התוכנית ניקויראש בטלוויזיה, כאשר קראה: „אי-אפשר לצחוק על קיבה ריקה מערכים חיוביים... אי-אפשר לצחוק על ארץ-ישראל!“

● התכוח והעץ

ק יצונית עוד יותר היתה כאשר העלתה הבימה על קרשיה את מחזהו הנחרד של ברטולט ברכט, בעל הערך האוניברסלי, אמא קוראדו: „אנחנו לא חיים בחלל ריק!“ הסיפה, „אם יש לי בן שהוא חייל, אינני רוצה שיראה מחזה המוקיע את המילחמה!“

ואכן, צחי הנגבי לא גדל באווירה של הוקעת המילחמה או אהבת הערבים. אף שהיו לו בעיות עם אמו בילדותו ובנעוריו, הוא הולך בדרך באדיקות, ואף עולה עליה. הוא כבר התחיל בקאריירה פוליטית מזהירה משלו, כמנהיג סטודנטים, כאשר הוא מניף מעל לראשו דגל אחד ויחיד: לגרש מן האוניברסיטות את הסטודנטים הערביים, „אהודי אש“.

כשם שחוקירושאים של אמו גרם לכריחת השגרירים הזרים מירושלים, כך גרמה המעי רכה האלימה של צחי להקצנה הרתיסכנות בקרב הנוער הערבי בישראל, עד כדי הודחתו עם אנשי חזית הסירוב, המתנגדים דיאמר עראפאת מפאת מתינותו.

היה זה סימלי שביום האחרון של מושב הכנסת תש"ם, שבו קיבלה הכנסת את חוקירושלים של גאולה כהן, היא קיבלה מייד אחריה תיקון לחוק-למניעת-טרור, האוסר הודחות פומבית עם „אירגון טרוריסטי“. הכוונה היתה חדר משמעות: להפיל סטודנטים ערביים המניפים דגלים פלסטיניים — כפי שדרש צחי הנגבי, בגין נכנע בעניין זה לצחי, כשם שנכנע בעניין חוקירושלים לאמו.

„זהו יום מושפחת כהן-הנגבי בכנסת,“ התלוצץ אחד מחברי-הכנסת באוזני גאולה כהן, „בכיוון האמא, בערב הבן.“ גאולה חייכה באושר.

● „אני בהחלט בדרך“

ה מידה השגתת במילון של גאולה כהן היא „שלמות“, להיות „אשה שלמה“, לאהוב „אהבה שלמה“, לפעול 24 שעות ביממה למען „הארץ השלמה“, שאליו יגיע „העם השלם“.

רק דבר אחד פוגם עדיין בשלמותה השלמה של גאולה כהן עצמה: יחסה לדת.

אומנם גדלה בבית מסורתי, אומנם היא מטיפה לקנאות שהיא לאומנית-דתית, אומנם כל נאומיה מלאים דימויים דתיים — אך היא עצמה נוהגת עדיין בחופשיות רבה.

„אני משתדלת לשמור על השבת,“ היא הכתיחה, „פיתאום אני חשה שאין לי רצון לנסוע בשבת או להדליק רדיו. אני עדיין לא דתית, אבל אני בהחלט בדרך. אני מרגישה שאני חוזרת בתשובה.“

אחמה, אבל מה אני אשמה, הוא קורבן של מילחמה.“

אם זהו מוסר משונה במיקצת, היא מוכנה להסתמך על זאב ז'בוטינסקי, שהכיר בצידקת הערבים אך טען כי היהודים צודקים יותר. תוך כדי כך היא מזכירה את תורת המנהיג: „גם ז'בוטינסקי אמר כי ערבי יכול להיות סגן ראש-הממשלה, אך בשום פנים ואופן לא ראש-הממשלה.“

זוהי טעות. בחוקה הכלולה בסיפרו האחרון של ז'בוטינסקי, חזית המילחמה של עט-ישראל, שנכתב ערב מותו, רשם בסעיף 2 של פרק א': „בכל קאבינט, שבו ישמש יהודי כראש-ממשלה, יהיה סגן ראש-הממשלה — ערבי, וכן להיפך.“

גם במיקרה זה, מעוותים גאולה כהן וחכי

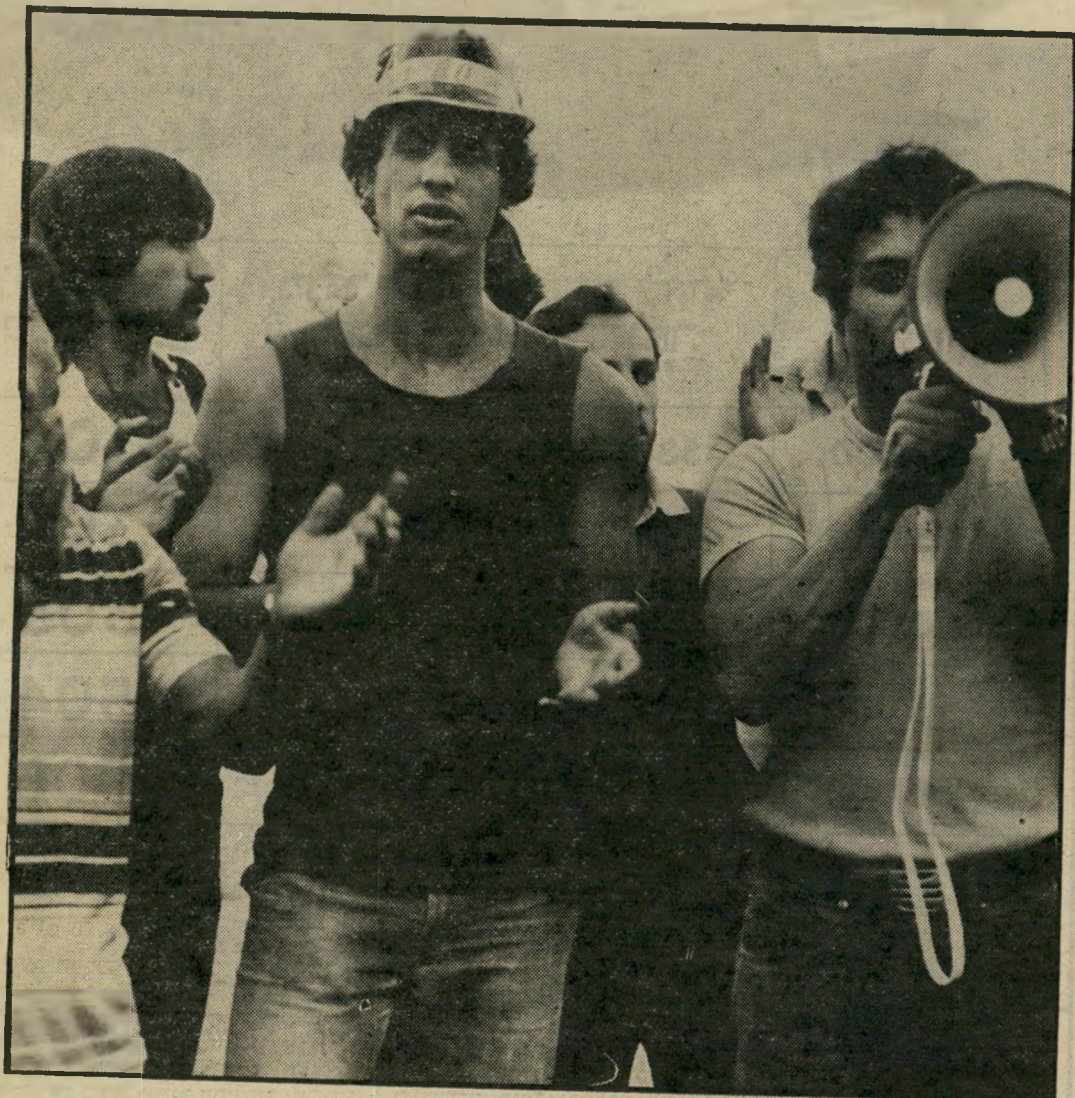
(סוף מעמוד 35)

אוהבת את שפתם. יש לי ידידים ערביים.“ (היא מזכירה את הערבים מכפר אברגוש, שעורו לה להימלט מן הכלא), „אבל לא הייתי משכירה, למשל, חדר בדילתי לסטודנט ערבי.“

מדוע? „אני לא יכולה שפה, בתוך הדירה, יגור בן-אדם שאני מנהלת מילחמה נגדו. וכשאני מדברת, למשל, בטלפון ומתכננת איך לדפוק אותו, להגיד לו: „סלח לי, צא בבקשה מהחדר, אנחנו עומדים להעלות עוד התנחלות.“

ביכלל, אי-אפשר לדרוש מעם, ששמונים אחוז מבניו משרתים בצבא, לאהוב ערבים. זה יותר מדי סופיסטיקייטד.

„זה לא עניין של אנטי-שמיות. זה עניין של מילחמה. אני באופן אישי כואב לי על“

צחי הנגבי (במרכז, בעל המיצחיה) בהפגנה אנטי-ערבית באוניברסיטת חיפה